

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, zasady „*fumus persecutionis*” oraz nadużycia władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2018 r. – Netflix International i Netflix/ Komisja

(Sprawa T-238/18)

(2018/C 231/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Netflix International BV (Amsterdam, Niderlandy) i Netflix, Inc. (Los Gatos, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: E. Batchelor, Solicitor, N. Niejahr, B. Hoorelbeke i A. Patsa, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.48950 (2017/N) dotyczącej przedłużenia zgłoszonego przez Francję programu wsparcia digitalizacji dzieł należących do dziedzictwa kinematograficznego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.48907 (2017/N) dotyczącej przedłużenia zgłoszonego przez Francję programu automatycznego wsparcia dla dzieł audiowizualnych (filmy fabularne i autorskie filmy dokumentalne);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.48699 (2017/N) zgłoszonego przez Francję programu automatycznego wsparcia produkcji dzieł kinematograficznych, oraz
- obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Netflix w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą jeden zarzut.

Twierdzą one, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE ze względu na to, że, analizując zgłoszone przez Francję i będące przedmiotem kwestionowanych decyzji systemy pomocy, nie wszczęła ona przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego. Instytucja ta miała obowiązek wszcząć to postępowanie ze względu na poważne trudności, jakie napotkała przy analizie zgodności poszczególnych systemów pomocy z rynkiem wewnętrznym. Nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja miała naruszyć uprawnienia proceduralne przysługujące skarżącym zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE.

Zdaniem skarżących o tym, że Komisja napotkała poważne trudności, świadczą:

- okoliczności i czas trwania wstępnego badania poprzedzającego przyjęcie zaskarżonych decyzji oraz

- ich treść, w szczególności w zakresie, w jakim dotyczy ona mechanizmów finansowania systemów pomocy państwa i zgodności tych systemów z innymi przepisami prawa Unii niż te dotyczące pomocy państwa.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2018 r. – SKS Import Export/Komisja

(Sprawa T-239/18)

(2018/C 231/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Kammama Saber (S.K.S) Import Export (Sousse Jawhara, Tunezja) (przedstawiciel: H. Chelly, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;

i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności części rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/212 z dnia 13 grudnia 2017 r. w odniesieniu do włączenia Tunezji do wykazu państw trzecich, których systemy AML/CFT mają, zgodnie z jej oświadczeniem, strategiczne braki;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Komisja przekroczyła swoje uprawnienia w świetle Układu stowarzyszeniowego między Tunezją a Unią Europejską, zgodnie z którym Komisja powinna była przedłożyć kwestię Radzie Stowarzyszenia, aby ta ostatnia podjęła się rozstrzygnięcia sporu lub, ewentualnie, aby pozwoliła stronom na wdrożenie środków niezbędnych do ochrony ich interesów.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do, po pierwsze, ewaluacji Tunezji przyjętej przez Unię Europejską, a po drugie, ewaluacji Tunezji przyjętej przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy. Skarżąca uważa w tym względzie, że Komisja nie podjęła odpowiednich środków w celu kontroli zwiększonego ryzyka wynikającego z zaskarżonego rozporządzenia delegowanego dla procesu rozwoju gospodarczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia traktatów Unii Europejskiej, w szczególności art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym umowy międzynarodowe wiążą instytucje.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2018 r. – Bruno / Komisja

(Sprawa T-241/18)

(2018/C 231/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Bruno (Woluw -Saint-Pierre, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)